

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **Honební společenstvo Libčeves**, se sídlem Libčeves, zastoupeného JUDr. Helenou Tukinskou, advokátkou se sídlem Teplice, J. V. Sládka 1363/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, za účasti osob zúčastněných na řízení **1) Obec Hrobčice**, se sídlem Hrobčice 41, **2) Honební společenstvo Měrunice**, se sídlem Měrunice 1, zastoupeného JUDr. Josefem Tichým, advokátem se sídlem Ústí nad Labem, Šaldova 217/7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2855/ZPZ/2011-30, JID 31670/2012/KUUK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 7. 2015, č. j. 15 A 47/2012 – 111,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 7. 2015, č. j. 15 A 47/2012 - 111, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2855/ZPZ/2011-30, JID 31670/2012/KUUK, kterým bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Bílina, odboru životního prostředí, ze dne 12. 8. 2011, č. j. OŽP/Dr/16898/2011. Citovanými rozhodnutími byla podle ustanovení § 18 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 29 odst. 1 a 3 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“), uznána honitba

Měrunice s tím, že se příloha č. 7, která je nedílnou součástí výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nahrazuje přílohou č. 1 obsahující stanovení normovaných a minimálních stavů zvěře, které je nedílnou součástí výroku tohoto rozhodnutí.

II. Skutkový stav a průběh řízení před správními orgány

Městský úřad Bílina vydal dne 20. 8. 2003 rozhodnutí č. j. OŽP/Pu/129/03, kterým vyhověl žádosti přípravného výboru Honebního společenstva Měrunice ze dne 19. 3. 2003 a podle ustanovení § 18 odstavce 1 zákona o myslivosti uznal společenstevní honitbu Měrunice.

Honební společenstvo Libčeves (dále jen stěžovatel) požádalo dne 28. 12. 2009 o obnovu řízení, případně o přezkum řízení ve věci uznání společenstevní honitby Měrunice. Krajský úřad Ústeckého kraje rozhodnutím ze dne 10. 6. 2010 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, protože shledal, že účastníci řízení neměli možnost v řízení uplatnit svá práva.

Správní orgán prvního stupně opatřením ze dne 15. 6. 2010 vyrozuměl účastníky řízení o novém projednání žádosti o uznání společenstevní honitby Měrunice. Následně dne 24. 8. 2010 vydal rozhodnutí, kterým uznal honitbu Měrunice podle § 18 zákona o myslivosti. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno šesti účastníky řízení včetně stěžovatele odvolání, na jejichž základě Krajský úřad Ústeckého kraje rozhodnutím ze dne 31. 12. 2010 napadené rozhodnutí zrušil a věc znovu vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Rozhodnutím ze dne 12. 8. 2011 Městský úřad Bílina znovu uznal společenstevní honitbu Měrunice a stěžovatel podal i proti tomuto rozhodnutí včasné odvolání. V něm stěžovatel namítl, že Honební společenstvo Měrunice osvědčovalo své právo tvořit společenstevní honitbu na základě tristního stavu dokumentů. Podle názoru stěžovatele se správní orgán prvního stupně nevypořádal s námitkami a tvrzeními uplatněnými v dřívějších odvolacích řízeních a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Stěžovatel má za to, že celé řízení ve věci uznání společenstevní honitby Měrunice je nezákonné, protože držitel honitby, která na dotčených honebních pozemcích existovala podle dříve platného zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti, nepodal do 31. 12. 2002 ve smyslu zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, návrh na uvedení honitby do souladu. Z tohoto důvodu měl orgán státní správy myslivosti již od 1. 1. 2013 jednat s držiteli okolních honiteb podle § 30 zákona o myslivosti z roku 2001 a přičlenit předmětné honební pozemky k okolním honitbám tak, aby byl zajištěn řádný výkon práva myslivosti po zániku původní honitby. Tato situace předcházela návrhu přípravného výboru Honebního společenstva Měrunice o uznání honitby a měla být řešena podle zákona přednostně.

O podaném odvolání rozhodl Krajský úřad Ústeckého kraje rozhodnutím ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2855/ZPZ/2011-30, JID 31670/2012/KUUK, jímž podle ustanovení § 59 odstavce 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změnil odvoláními napadené rozhodnutí Městského úřadu Bílina

pokračování

ze dne 12. 8. 2011 tak, že nedílná součást napadeného rozhodnutí - příloha č. 7 - se nahrazuje přílohou č. 1, která je nedílnou součástí výroku rozhodnutí odvolacího orgánu.

K námitkám stěžovatele odvolací orgán uvedl, že původní honitba Pozemkového fondu České republiky (dále též PFČR) Měrunice zanikla podle ustanovení § 69 odstavce 1 zákona o myslivosti ke dni 31. 3. 2003, jelikož osoba, již byla dosavadní honitba uznána, nepodala do 31. 12. 2002 návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti. Z dikce ustanovení § 30 zákona o myslivosti vyplývá, že přiřčenit honební pozemky k okolním honitbám lze jen v případě, že tvoří vlastní nebo společenstevní honitbu. Předmětné honební pozemky však byly součástí původní honitby Měrunice až do dne 31. 3. 2003, přestože bylo zřejmé, že původní honitba k tomu datu zanikne. Žádné právní ustanovení však orgán státní správy myslivosti neopravňuje přiřčenit honební pozemky k okolním honitbám ještě v době existence původní honitby.

Pokud stěžovatel argumentoval tím, že dne 21. 4. 2010 proběhla valná hromada Honebního společenstva Řisuty v likvidaci, na jejímž programu bylo mimo jiné i sloučení s Honebním společenstvem Měrunice, a toto sloučení bylo schváleno, pak odvolací orgán dospěl k závěru, že zápisy z valných hromad odůvodňují možné pochybnosti o existenci Honebního společenství Řisuty, to však bylo příslušným orgánem - Městským úřadem Louny - vymazáno z rejstříku ke dni 21. 4. 2010. Za podstatné ovšem odvolací orgán označil skutečnost, že otázka případné existence Honebního společenstva Řisuty či správnost postupu Městského úřadu Louny nemohla věcně zasáhnout do předmětného řízení ve věci uznání společenstevní honitby Měrunice.

K námitkám o tristním stavu dokumentů krajský úřad v odůvodnění rozhodnutí o odvolání uvedl, že napadené rozhodnutí se věcně dotýká řízení ve věci uznání společenstevní honitby Měrunice, a nikoli řízení týkajícího se založení, vzniku či registrace Honebního společenstva Měrunice jako takového. Z dikce ustanovení § 17 a § 18 zákona o myslivosti vyplývá, že navrhovaná honitba musí splňovat podmínku souvislosti honebních pozemků, zákon formuluje podmínky stran rozlohy a tvaru navrhované honitby. Navrhovatel je povinen k návrhu přiložit údaje o vlastnictví honebních pozemků včetně mapového zákresu hranic honitby, návrh plánovaných druhů zvěře a jejich minimálních a normovaných stavů. Navrhovatel však není povinen v předmětném řízení dokládat seznam členů honebního společenství. Nicméně s ohledem na to, že po zrušení rozhodnutí o uznání honitby ze dne 24. 8. 2010 byly pořízeny nové přihlášky a souhlasy se členstvím a že 28. 11. 2011 doručil zástupce HS Měrunice správnímu orgánu doplněné a opravené přihlášky s uvedením jednotlivých honebních pozemků, považoval krajský soud tyto vady za odstraněné.

Krajský úřad se dále zabýval otázkou souvislosti navrhované společenstevní honitby Měrunice a jednotlivé souvislé honební pozemky prověřoval z hlediska ustanovení § 2 písm. g) a § 17 zákona o myslivosti. Pokud stěžovatel namítal, že na pozemcích existuje oplocení, které tvoří zábrany ve volném pohybu zvěře, pak toto oplocení bylo podle sdělení navrhovatele dne 13. 11. 2011 odstraněno. Námitku stěžovatele ohledně parcely p. č. 1264/1 v katastrálním území Měrunice vyložil krajský úřad písemnou chybou, protože uvedená parcela podle výpisu z katastru nemovitostí neexistuje, a pokud měl

stěžovatel na myslí parcelu p. č. 264/1, ta součástí honebních pozemků podle napadeného rozhodnutí není.

Konečně pokud stěžovatel namítal, že podle platných předpisů nemohou být členy honebního společenstva Pozemkový fond České republiky (PFČR), Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky (AOPK ČR) a Zemědělská vodohospodářská správa (ZVS). Krajský úřad k tomu uvedl, že podle předloženého seznamu členů HS Měrunice byl členem pouze PFČR, který však zaslal honebnímu společenství dne 14. 12. 2011 oznámení o ukončení členství v HS, a k datu 31. 12. 2011 tak členství ukončil, což však nijak nezasahuje do projednávaného návrhu.

III. Rozsudek krajského soudu

Krajský soud shledal žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelným. Jako nedůvodné vyhodnotil krajský soud námitky stěžovatele o odůvodnění místní příslušnosti správního orgánu prvního stupně a údajných nesrovnalostí v přípisu opravujícím výčet účastníků řízení, jimž bylo rozhodnutí doručováno. Pokud jde o námitku, v níž stěžovatel namítal, že Honební společenstvo Měrunice nepodalo do 31. 12. 2002 ve smyslu zákona o myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem, proto došlo k jeho zániku a mělo být postupováno ze strany správního orgánu odlišným způsobem, než bylo postupováno, krajský soud k tomu uvedl, že v uvedeném vypořádání odvolací námitky není výslovně uvedeno, proč nepostupoval správní orgán po 1. 4. 2003 podle § 30 zákona o myslivosti. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že přípravný výbor Honebního společenstva Měrunice podal dne 19. 3. 2003, tedy před definitivním zánikem původní honitby Měrunice, žádost o uznání nové honitby Měrunice, do které by byly začleněny pozemky patřící do původní honitby. Z kontextu odůvodnění pak vyplývá, že právě žádost přípravného výboru Honebního společenstva Měrunice o uznání honitby Měrunice podaná před definitivním zánikem původní honitby Měrunice byla skutečností, pro kterou správní orgány nepovažovaly honební pozemky z původní honitby Měrunice za „volné“ a nepostupovaly v souladu s § 30 zákona o myslivosti.

Ke stěžejní námitce, že žalovaný měl v předmětném řízení zhodnotit otázku platnosti přihlášek a členství jednotlivých osob v Honebním společenství Měrunice a zejména přihlédnout k výpovědi členství v předmětném honebním společenstvu Pozemkovým fondem ČR, uvedl krajský soud, že v řízení o uznání honitby za situace, kdy je již pravomocně rozhodnuto o registraci honebního společenstva, se mimo jiné zkoumá, zda honební pozemky ve vlastnictví členů společenstva dosahují potřebné minimální výměry. Otázka náležitostí podaných přihlášek se nezkoumá, neboť předmětem tohoto řízení není společenstvo jako právnická osoba, ale samotná honitba. V rámci řízení o uznání honitby nebyl prostor pro přezkoumávání přihlášek jednotlivých členů. Z právní úpravy obsažené v ustanovení § 26 zákona o myslivosti vyplývá, že sice převodem či přechodem vlastnického práva k pozemkům začleněným do honitby zaniká členství původního vlastníka v honebním společenství, ale současně vzniká členství vlastníka nového, pokud ten do 30 dnů neoznámí písemně honebnímu společenstvu, že s členstvím nesouhlasí. Zánik členství v honebním společenstvu neznamená automaticky vynětí pozemku z honitby již existující anebo odmítnutí zahrnutí takového pozemku do

pokračování

připravované společenstevní honitby. Podle § 26 odst. 4 zákona o myslivosti má osoba, jejíž členství v honebním společenstvu zaniklo, nárok na vypořádací podíl. Okruh členů honebního společenstva je skutečností velice proměnnou, ovšem vymezení pozemků zahrnutých do společenstevní honitby je relativně stálou skutečností. Pokud by tedy i po rozhodnutí o registraci honebního společenstva došlo k zániku či změně členství u jednotlivých členů společenstva, na okruh pozemků začleněných do honitby tato skutečnost nemohla mít vliv. Krajský soud uzavřel, že když Pozemkový fond ČR vystoupil z Honebního společenstva Měřunice, došlo pouze k zániku jeho členství bez vlivu na to, zda jeho honební pozemky budou začleněny do společenstevní honitby Měřunice či nikoli. Vzhledem k jeho původnímu členství bylo možno výměru těchto pozemků i nadále při rozhodování o uznání honitby při hodnocení výměry honebních pozemků členů společenstva považovat za pozemky člena společenstva.

Krajský soud dovodil, že správní orgány měly k dispozici aktualizovaný seznam členů Honebního společenstva Měřunice a řádně zkoumaly dodržení požadavků § 17 a § 18 zákona o myslivosti včetně velikosti součtu výměr pozemků členů honebního společenstva. Námitka stěžovatele tak nebyla shledána soudem důvodnou.

K námitkám týkajícím se otázky stanovení normovaných a minimálních stavů zvěře krajský soud uvedl, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí otázkou stanovení normovaných a minimálních stavů zvěře v předmětné honitbě zevrubně zabýval a zabýval se rovněž souladem stanovených normovaných a minimálních stavů zvěře s ustanovením vyhlášky č. 491/2002 Sb. Nedílnou součástí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a následně i žalobou napadeného rozhodnutí byla příloha, ve které byly pro danou honitbu stanoveny normované a minimální stavy zvěře. V rámci odvolacích námitek pak žádný z účastníků řízení nenapadal správnost zařazení jednotlivých částí honitby do jakostních tříd, proto se s touto otázkou žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nemusel výslovně zabývat. V příloze č. 1, která je nedílnou součástí žalobou napadeného rozhodnutí a nahrazuje přílohu č. 7 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jsou pak kromě minimálních a normovaných stavů zvěře stanoveny i jakostní třídy honitby, popřípadě její částí.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

IV. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a vyjádření osob zúčastněných na řízení

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, ve které namítl, že napadené rozhodnutí soudu je nezákonné, spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem, dále že napadené rozhodnutí je zmatečné a nesrozumitelné, obsahuje nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí. Pokud soud konstatoval (na str. 4 rozsudku), že správní orgán ve věci rozhodující odůvodnění svého rozhodnutí velice obsáhle odůvodnil v rozsahu 36 stran, nelze se ztotožnit se závěrem, že by takto obsáhlé odůvodnění

rozhodnutí je dostatečně srozumitelné a plně přezkoumatelné. V podrobnostech stěžovatel odkázal na znění podané žaloby.

Stěžovatel namítl, že podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona o myslivosti návrh na uznání honitby podává vlastník honebních pozemků nebo přípravný výbor honebního společenstva (§ 19 odst. 4) orgánu státní správy myslivosti. Splňuje-li návrh podmínky stanovené v § 17 tohoto zákona, musí orgán státní správy myslivosti vydat rozhodnutí o uznání honitby. Ustanovení § 17 odst. 5 přímo uvádí, že honební pozemky tvořící honitbu musí spolu souviset. I pozemky jinak vyhovující pojmu souvislosti však nelze začlenit do jedné honitby, pokud tvoří překážku pohybu zvěře nebo jsou pro ni nebezpečím, například dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnou plochou. Toto lze dovodit i z judikatury (rozsudek NSS č. j. 1 As 43/2007 - 95), kde se uvádí: „*Žalobcovo tvrzení o tom, že podmínky § 17 musejí být splněny toliko u honitby jako celku, a nikoli též u souboru honebních pozemků, jejichž vlastníky jsou členové zakládaného honebního společenstva, není zcela přesné. Jednak ze zákona plyne, že navrhovaná honitba musí dosahovat minimální výměry (§ 17 odst. 7 zákona o myslivosti) i jen v součtu výměr, k nimž má vlastnické právo vlastník honebních pozemků jako jediný navrhovatel, případně, k nimž mají vlastnické právo členové zakládaného honebního společenstva, za něž podává návrh přípravný výbor [srov. § 19 odst. 1 písm. a) zákona o myslivosti]. Dále je třeba, aby honební pozemky tvořící honitbu byly souvislé (§ 17 odst. 5 zákona o myslivosti) a měly vhodný tvar (odst. 6 tamtéž)*“. Pokud tedy nebyl zkoumán zjištěný stav věci tím, že byl vzat stav z doby řízení o registraci Honebního společenstva v roce 2003, a nikoliv stav o řízení o uznání (stále nepravomocné) honitby v roce 2012, došlo k porušení ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces. Jelikož se jedná o dvě řízení, nelze vycházet z podkladů devět let starých, ale z aktuálních podkladů, tedy z toho, zda navrhovatel - ať je to přípravný výbor nebo registrované Honební společenstvo - splňují ke dni vydání výše uvedeného rozsudku základní výměru 500 ha souvislých honebních pozemků ve vlastnictví členů Honebního společenstva. Kdyby krajský úřad vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nemohl by započítat pozemky Pozemkového fondu do pozemků Honebního společenstva Měrunice v březnu 2012, neboť od 1. 1. 2012 Pozemkový fond nebyl členem Honebního společenstva Měrunice. Nelze souhlasit se závěrem soudu, že v případě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl Pozemkový fond ještě stále členem Honebního společenstva Měrunice, a proto měl odvolací orgán, který ve věci rozhodoval, vycházet ze stavu v době vydání prvoinstančního rozhodnutí.

Stěžovatel dále namítl, že tvrzení krajského soudu o vystoupení z Honebního společenstva a zůstání pozemků bývalého člena Honebního společenstva v honitbě, jež se opírá o judikaturu, a lze je proto považovat za pozemky člena, není správné. V případě uznané honitby se po ukončení členství pozemky samozřejmě stávají přičleněnými, ale v případě nedohody o náhradu za přičlenění musí o náhradě rozhodnout soud, a nikoliv Státní správa myslivosti, jelikož pozemky nejsou uvedeny v rozhodnutí jako přičleněné. Pokud by pozemky nečlena byly považovány za pozemky člena, byl by tento vlastník omezován i tím, že jeho pozemky nebudou uvedeny v rozhodnutí, a on tak bude muset podat žalobu namísto žádosti, aby o výši přičlenění požádal Státní správu myslivosti. Správní orgán nemohl pozemky Pozemkového fondu započítat do pozemků žadatele, jelikož Pozemkový fond nebyl členem žadatele, a tím nebyl splněn zákonný předpoklad k uznání honitby.

pokračování

Dále nelze podle názoru stěžovatele souhlasit s tvrzením, že se krajský úřad touto otázkou zabýval ke dni 12. 8. 2011, tedy ke dni vydání prvoinstančního rozhodnutí, a tedy v době, kdy Pozemkový fond byl dosud členem Honebního společenstva. To je v rozporu se správním řádem, kdy se v odvolacím řízení odvolací orgán nezabývá stavem ke dni vydání prvoinstančního rozhodnutí, ale stavem ke dni vydání vlastního rozhodnutí. Stavem ke dni vydání rozhodnutí by se za správní orgán zabýval pouze v případě, že by šlo o přezkumné řízení, což není tento případ.

Stěžovatel i nadále setrval na názoru, že rozhodnutí orgánů státní správy myslivosti, jak v prvním, tak i v druhém stupni, nemají oporu v podkladech, které v rámci řízení byly nashromážděny, a jsou nesrozumitelná a vzájemně si odporující, zejména odůvodnění a závěry. Písařská chyba podle názoru stěžovatele svědčí o tom, že krajský úřad buď přes počítač kopíroval jiné rozhodnutí, nebo jeho části, nebo že se plně nevěnoval odůvodnění svého rozhodnutí.

Podle názoru stěžovatele se rovněž nelze ztotožnit se závěrem správního soudu ve věci zániku původní honitby Měřunice. Honební společenstvo Měřunice nepodalo do 31. 12. 2002 návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti podle § 69 citovaného zákona, tudíž k tomuto datu honitba zanikla. Nebylo tedy možné postupovat tak, jak bylo postupováno, tj. že byl vytvořen přípravný výbor honebního společenstva Měřunice dne 19. 3. 2003. Není správný názor, že z „kontextu“ odůvodnění vyplývá, že právě žádost přípravného výboru honebního společenstva Měřunice o uznání honitby Měřunice, podaná před definitivním zánikem původní honitby Měřunice, byla skutečností, pro kterou správní orgány nepovažovaly honební pozemky z původní honitby Měřunice za volné, a nepostupovaly v souladu s § 30 zákona o myslivosti. Pokud honitba Měřunice zanikla k 31. 12. 2002, byl správní orgán povinen rozhodnout o přiřazení pozemků bývalé honitby Měřunice. Tímto tvrzením se správní soud vůbec nezabýval a ani neodůvodnil, proč by toto tvrzení nemělo být platné. Neuvedl nic k § 69 zákona o myslivosti a výkladu tohoto ustanovení, nezhodnotil, jaké má podklady k závěru, který v rozsudku učinil.

Stěžovatel považuje za nevyřešenou i otázku normovaných a minimálních stavů zvěře. Do současné doby není známo, kdo a kdy podal návrh na stanovení normovaných a minimálních stavů zvěře, a za takový návrh podle stěžovatele nelze považovat onen list papíru, který se ve správním spise nachází bez opatření podacím razítkem. Stěžovateli není známo, zda takovýto návrh byl správnímu orgánu doručen a kdy, mohl být doručen kdykoli před rozhodnutím správního soudu. Pokud pak soud konstatoval, že nebyl stanoven normovaný a minimální stav u daňka skvrnitého, kterého v souladu se stanoviskem Správy Chráněné krajinné oblasti České středohoří nelze chovat, nevycházel ze skutečného stavu věci ani neuvedl a neodkázal na toto konkrétní stanovisko. Ve většině ostatních honiteb Českého středohoří se daňek skvrnitý vyskytuje a loví se, což lze prokázat povolenkami k lovu.

Žalovaný ve vyjádření k podané kasační stížnosti uvedl, že s odkazem na své vyjádření k podané žalobě konstatuje zákonnost rozhodnutí krajského soudu, a navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Své vyjádření ke kasační stížnosti podala i osoba zúčastněná na řízení Honební společenstvo Měřunice (dále jen HSM). Otázka členství v HSM a všechny související (jako například výměry honebních pozemků ve vlastnictví členů) byly v řízení zcela zodpovězeny a jsou bez jakýchkoliv pochybností. K dalšímu přezkumu v tomto řízení není nejen důvod, ale ani právní možnost. Podrobně a velmi instruktivně se touto námitkou zabýval i správní soud na str. 7 a 8 odůvodnění rozsudku, což stěžovatel zjevně odmítá přijmout a předkládá vlastní, jen obtížně uznatelnou argumentaci, podpírající jeho poněkud nekonzistentní názor. Stěžovatel trvale pomíjí, že HSM vzniklo k datu registrace 3. 4. 2003, ovšem na druhé straně namítá, že již 31. 12. 2002 by mělo podávat návrh na uznání dřívější (zanikající) honitby do souladu se zákonem o myslivosti. Dožaduje-li se dále stěžovatel mj. i toho, že by mělo být řešeno něco jiného než stav ke dni 12. 8. 2011, tj. který zde byl v době rozhodování správního orgánu, pak jde o argumentaci rozpornou se zákonem (ustanovení § 65 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, a § 75, odst. 1 s. ř. s.).

HSM plně sdílí závěry jak správního orgánu, tak správního soudu a nepokládá stížnostní tvrzení týkající se přihlášek a členství jakož i související vývody za relevantní. Ostatně bezobsažnost stěžovatelovy argumentace je zjevná nejen z okolností vzniku HSM, ale též ze zákonných důsledků ukončení členství člena honebního společenství a konečně i z toho, že jím namítané ukončení členství jednoho z členů nastalo až po vydání přezkoumávaného rozhodnutí.

Pokud stěžovatel činí závěry z písařské chyby správního orgánu, i s touto argumentací se náležitě podrobně a důkladně správní soud vypořádal. V dalších výhradách stěžovatel nehodlá akceptovat rozdíl mezi dřívější honitbou Měřunice Pozemkového fondu ČR, zaniklou ke dni 31. 3. 2003, a předmětem tohoto řízení – uznáním nové honitby HSM ani rozdíl mezi postupy uvedenými v části IV., hlavě I. a v ustanovení § 69 zákona o myslivosti, což ovšem nemůže důvodnost vznesených námitek založit. Správní soud prvního stupně se i tímto problémem zabýval (na str. 6 odůvodnění jeho rozhodnutí) a i zde HSM jeho závěr jako správný sdílí. Stejného významu je výhrada týkající se normovaných stavů - i zde byla tato otázka správně vyřešena ve správním řízení a správní soud prvního stupně se jí věnuje na str. 8 až 10 odůvodnění svého rozhodnutí a HSM zde nemá co dodat. Ostatně argumentace stěžovatele v podstatě popírá realitu a vyčerpává se takovou podružností, jakou je zjišťování okolností předání určité listiny do správního spisu, což samo o sobě nemůže nést žádný právní následek ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí.

Závěrem svého vyjádření osoba zúčastněná na řízení uvedla, že bez objasnění zůstaly obecné výhrady stěžovatele týkající se údajné nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Ani stěžovatel nepředkládá nějaké vlastní alternativní a udržitelné závěry. Namítané skutkové vady zcela postrádají zdůvodnění a ani není jasné, kde by měl být při zjišťování stavu věci porušen zákon, stejně tak zde není nic, co by mohlo být „nepřezkoumatelné“ či „nesrozumitelné“, ostatně ani z argumentace stěžovatele nelze dovodit, že se k něčemu nedokáže vyjádřit či že něco je pro něj nesrozumitelné, neboť předložení odlišného mínění nemůže pramenit z nesrozumitelnosti, ale je spíše důsledkem nepochopení řešené problematiky, což je zcela jiná situace. Spíše se však zde jeví stěžovatelem vznesené argumenty jako účelové,

pokračování

postrádají racionalitu, a tedy důvodnost. Právo na spravedlivý proces, které stěžovatel v části VII. pokládá za porušené, se HSM spíše jeví jako stěžovatelem zneužívané, zejména když vznesené výhrady jsou při jakémkoliv přijatém řešení (tedy i při řešení nesprávném, nabízeném stěžovatelem) bez jakéhokoliv materiálního významu pro stěžovatele samotného.

Další osoba zúčastněná na řízení – obec Hrobčice – se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

V. Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s ustanovením § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost stěžovatel odůvodnil tvrzením, že napadené rozhodnutí soudu je nezákonné, spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem, dále že napadené rozhodnutí je zmatečné a nesrozumitelné, obsahuje nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí. Pokud soud konstatoval (na str. 4 rozsudku), že správní orgán ve věci rozhodující odůvodnění svého rozhodnutí velice obsáhle odůvodnil v rozsahu 36 stran, nelze se ztotožnit se závěrem, že byť takto obsáhlé odůvodnění rozhodnutí je dostatečně srozumitelné a plně přezkoumatelné. V podrobnostech stěžovatel odkázal na znění podané žaloby.

Nejvyšší správní soud v první řadě podotýká, že zpravidla je třeba, aby důvody kasační stížnosti jako jednu z jejích náležitostí (§ 106 odst. 1 věta první s. ř. s.) stěžovatel uvedl přímo v textu kasační stížnosti, neboť v opačném případě by hrozilo, že tyto důvody nebudou uvedeny dostatečně jednoznačně, určitě a srozumitelně (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, zveřejněný pod č. 835/2006 Sb. NSS a dostupný stejně jako všechny zde citované rozsudky NSS na www.nssoud.cz). Pokud však stěžovatel v kasační stížnosti odkáže na konkrétní, ve vztahu k jeho věci jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci, kterou vyslovil v předchozím řízení soudním či správním, a pokud tato argumentace nevyžaduje pro účely kasační stížnosti žádné další konkretizace, modifikace či upřesnění, lze ji zásadně považovat za součást důvodů kasační stížnosti, jak je má na mysli § 106 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dovodil, že v nyní posuzované věci tomu tak je, když stěžovatel v kasační stížnosti jednoznačně a nezaměnitelně odkázal na po skutkové i právní stránce zcela konkrétní argumentaci v žalobě a na těchto argumentech setrval i v kasační stížnosti, kterou opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a rozporuje tedy posouzení pro věc relevantních právních

otázek krajským soudem. S ohledem na závěry, které Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 As 43/2005 – 79, lze mít za to, že argumentace v žalobě tak v důsledku odkazu, který na ni stěžovatel učinil v kasační stížnosti, je součástí stížných důvodů a Nejvyšší správní soud se jí mohl ve svém rozhodnutí zabývat.

Stěžovatel se podle obsahu kasační stížnosti dovolává důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle § 18 zákona o myslivosti návrh na uznání honitby podává vlastník honebních pozemků nebo přípravný výbor honebního společenstva orgánu státní správy myslivosti. Splňuje-li návrh podmínky stanovené v § 17 tohoto zákona, musí orgán státní správy myslivosti vydat rozhodnutí o uznání honitby. Návrh na uznání vlastní honitby může podat vlastník souvislých honebních pozemků, které splňují podmínky uvedené v § 17. Vlastník honebních pozemků může spolu s dalšími vlastníky honebních pozemků vytvořit honební společenstvo, které pak může při splnění podmínek uvedených v § 17 podat návrh na uznání společenstevní honitby. Navrhovatel může požádat, aby k honebním pozemkům dosahujícím minimální výměry byly přiřčeny další souvislé honební pozemky jiných vlastníků, a to s uvedením důvodů tohoto přiřčení. Pokud se o přiřčení s těmito vlastníky dohodl, přiloží tuto dohodu k návrhu. Jestliže se navrhovatelé budoucích sousedních honiteb dohodnou o vzájemné výměně honebních pozemků, která co do jejich výměry nemusí být stejná, předloží tuto dohodu k návrhům. Pokud provádí přiřčení orgán státní správy z vlastního podnětu, může se tak stát jen se souhlasem držitele honitby. Celkový rozsah výměn a přiřčení, které se provádějí k vyrovnání hranic, nesmí být vyšší než 10% výměry vlastních honebních pozemků navrhovatele honitby. K návrhu na uznání obory se přikládá studie o vhodnosti přírodních a jiných podmínek pro intenzivní chov daného druhu zvěře, projekt chovu a výstavby potřebných zařízení a vyjádření veterinárních orgánů a orgánů na ochranu zvířat proti týrání k navrhovaným podmínkám chovu. Totéž platí o návrhu na uznání honitby nebo její změny, žádá-li se současně nebo dodatečně, aby v jejím obvodu vznikla bažantnice. K návrhu na uznání honitby dále navrhovatel přikládá jím zpracované údaje o vlastnictví honebních pozemků včetně mapového zákresu hranic honitby na mapě zajišťující přesné odlišení hranic honiteb a návrh plánovaných druhů zvěře a jejich minimálních a normovaných stavů.

Podle § 17 zákona o myslivosti lze myslivost provozovat jen v rámci uznané

pokračování

honitby. Honitba je tvořena souvislými honebními pozemky. Orgán státní správy myslivosti z důvodů bezpečnostních nebo vojenských nebo zájmu vlastníka prohlásí za nehonební pozemky i jiné pozemky než pozemky uvedené v § 2 písm. e), a to buď z vlastního podnětu, nebo na návrh vlastníka. Pomine-li důvod, pro který byl pozemek prohlášen za nehonební, prohlásí orgán státní správy myslivosti na návrh vlastníka pozemku nebo z vlastního podnětu a za souhlasu vlastníka pozemku tento pozemek za honební. Dnem právní moci rozhodnutí o prohlášení pozemku za honební stává se tento pozemek součástí honitby, na jejímž území leží nebo se kterou má nejdelší společnou hranici. Při tvorbě honiteb se nepřihlíží k hranicím katastrálních území, územních obvodů obcí nebo krajů. Hranice honiteb se mají, pokud je to možné, krýt s hranicemi přírodními v terénu zřetelnými (například vodoteče, cesty, silnice). Honební pozemky tvořící honitbu musí spolu souviset. I pozemky jinak vyhovující pojmu souvislosti však nelze začlenit do jedné honitby, pokud tvoří překážku pohybu zvěře nebo jsou pro ni nebezpečím, například dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnou plochou. Při tvorbě honiteb se musí přihlížet k jejich tvaru. Nelze vytvořit ani uznat honitbu, která má tvar úzkého pozemkového pruhu v nejširším místě širokém jen 500 m, i když by dosahovala stanovené minimální výměry. Toto ustanovení se netýká okrajových částí honitby (výběžků). Stejně je nutno bránit vzniku hranice honitby, kterou by tvořilo rozhraní zemědělských a lesních pozemků. Za tím účelem se při tvorbě honiteb provádí vyrovnání hranic honiteb výměnou honebních pozemků nebo jejich přičleněním. Minimální výměra honitby se stanoví pro oboru 50 ha, pro ostatní honitby 500 ha.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že pokud nebyl správními orgány a krajským soudem zkoumán zjištěný stav věci tím, že byl vzat stav z doby řízení o registraci Honebního společenstva v roce 2003, a nikoliv stav o řízení o uznání (stále nepravomocné) honitby v roce 2012, došlo k porušení ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces. Stěžovatel má za to, že se jedná o dvě řízení, proto nelze vycházet z podkladů devět let starých, ale z aktuálních podkladů, tedy z toho, zda navrhovatel - ať je to přípravný výbor nebo registrované Honební společenstvo - splňují ke dni vydání výše uvedeného rozsudku základní výměru 500 ha souvislých honebních pozemků ve vlastnictví členů Honebního společenstva. Kdyby krajský úřad vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nemohl by započítat pozemky Pozemkového fondu do pozemků Honebního společenstva Měrunice v březnu 2012, neboť od 1. 1. 2012 Pozemkový fond nebyl členem Honebního společenstva Měrunice.

K námitce stěžovatele je podle názoru Nejvyššího správního soudu třeba v první řadě uvést, že správní řízení o žádosti před správním orgánem prvního stupně a správní řízení odvolací před správním orgánem odvolacím tvoří jeden celek. Odvolací orgán v rámci svého rozhodování posuzuje, zda v době vydání odvoláním napadeného rozhodnutí byly splněny podmínky pro uznání honitby podle § 17 a § 18 zákona o myslivosti. Pokud se rozhodné skutkové okolnosti posuzované věci změnilly od okamžiku, kdy rozhodl správní orgán prvního stupně, je odvolací orgán povinen vzít tuto změnu v úvahu při vlastním rozhodování a v odůvodnění rozhodnutí o odvolání se s takovou změnou rozhodných skutkových okolností vypořádat. Nelze však uzavřít, že pokud se skutkové okolnosti změnilly, bylo povinností odvolacího orgánu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit.

S námitkou stěžovatele, podle níž měl odvolací orgán, který ve věci rozhodoval, vycházet ze stavu v době vydání prvoinstančního rozhodnutí, se náležitě podrobně a úplně vypořádal krajský soud v napadeném rozsudku, když rozhodné skutkové okolnosti posuzované věci shrnul tak, že původní honitba Pozemkového fondu České republiky "Měrunice" zanikla podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti ke dni 31. 3. 2003, jelikož osoba, jíž byla dosavadní honitba uznána (PFČR), nepodala do dne 31. 12. 2002 návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti. S účinností ode dne 1. 1. 2003 tedy příslušný správní úřad měl povědomí o nastalé skutečnosti.

Podle § 30 zákona o myslivosti platí: „Honební pozemky, které tvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, přiřadí orgán státní správy myslivosti zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přiřazení.“ Z dikce výše uvedeného ustanovení krajský soud dovodil, že přiřadit lze pouze honební pozemky, které tvoří vlastní nebo společenstevní honitbu.

Předmětné honební pozemky však byly součástí původní honitby Měrunice až do dne 31. 3. 2003 (viz výše) i přes skutečnost, že již od 1. 1. 2003 bylo zřejmé, že původní honitba k datu 31. 3. 2003 zanikne. Podmínky, za nichž ustanovení § 30 zákona o myslivosti upravuje možnost přiřazení honebních pozemků, tak v nyní posuzované věci splněny nebyly. Krajský soud tedy dostatečně srozumitelně vyložil, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů posoudil žádost přípravného výboru honebního společenstva Měrunice o uznání honitby Měrunice, podanou ještě před definitivním zánikem původní honitby Měrunice, jako skutečnost, pro kterou správní orgány nepovažovaly honební pozemky z původní honitby Měrunice za volné a nepostupovaly v souladu s § 30 zákona o myslivosti. Není tudíž pravdivé tvrzení stěžovatele, že se krajský soud vůbec nezabýval námitkou spočívající v tvrzení, že pokud honitba Měrunice zanikla k 31. 12. 2002, byl správní orgán povinen rozhodnout o přiřazení pozemků bývalé honitby Měrunice. S tímto tvrzením stěžovatele se správní soud vypořádal na straně 6 napadeného rozsudku.

Zároveň Nejvyšší správní soud neshledal důvodným ani tvrzení stěžovatele o tom, že krajský soud v odůvodnění rozsudku neuvedl nic k § 69 zákona o myslivosti a výkladu tohoto ustanovení ani nezhodnotil, jaké má podklady k závěru, který v rozsudku učinil. Otázkou, zda ukončení členství Pozemkového fondu ČR v honebním společenstvu mohlo mít vliv na řízení o uznání společenstevní honitby s ohledem na výměru pozemků zahrnutých do honitby, se krajský soud zabýval. Na stranách 7 a 8 odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud konstatoval, že když Pozemkový fond ČR vystoupil z Honebního společenstva Měrunice, došlo pouze k zániku jeho členství bez vlivu na to, zda jeho honební pozemky budou začleněny do společenstevní honitby Měrunice či nikoli. Vzhledem k jeho původnímu členství bylo možno výměru těchto pozemků i nadále při rozhodování o uznání honitby při hodnocení výměry honebních pozemků členů společenstva považovat za pozemky člena společenstva (ustanovení § 26 odstavec 1 zákona o myslivosti).

Pozemkový fond ČR ukončil členství v Honebním společenstvu Měrunice ke dni 31. 12. 2011, touto skutečností se zabýval žalovaný na straně 15 žalobou napadeného

pokračování

rozhodnutí, v němž zdůraznil, že věc přezkoumával ke dni vydání prvestupňového rozhodnutí (12. 8. 2011), v té době Pozemkový fond ČR byl členem Honebního společenstva Měrunice.

Stěžovatel v kasační stížnosti nadále setrval na svém názoru, vyjádřeném již v podané žalobě, že rozhodnutí orgánů státní správy myslivosti jak v prvním tak i v druhém stupni, nemají oporu v podkladech, které v rámci řízení byly nashromážděny, a jsou nesrozumitelná a vzájemně si odporující, zejména odůvodnění a závěry.

Takto formulovaná námitka nebyla Nejvyšším správním soudem shledána důvodnou. Z podkladů, které jsou součástí spisového materiálu, je zřejmé, že Honební společenstvo Měrunice bylo registrováno rozhodnutím Městského úřadu Bílina ze dne 3. 4. 2003, č. j. OŽP/Dr/103/03. Krajský soud odkázal na ustanovení § 20 odst. 4 písm. a) zákona o myslivosti, které stanoví rozsah činnosti správního orgánu v rámci řízení o registraci honebního společenstva. Správní orgán je podle uvedeného ustanovení povinen zkoumat, zda celková výměra honebních pozemků ve vlastnictví osob uvedených v seznamu členů dosahuje výměry stanovené tímto zákonem pro vznik společenstevní honitby. Krajský soud ovšem zároveň poukázal na skutečnost, že ze své podstaty ověření členství jednotlivých osob a jeho vzniku (včetně přezkoumání přihlášek k členství) je předmětem přezkumu řízení o registraci honebního společenstva jako právnické osoby *sui generis*, neboť toto řízení se vztahuje k společenstvu a to je tvořeno právě svými členy. Po vzniku honebního společenstva honební společenstvo vede v souladu s § 19 odst. 8 zákona o myslivosti seznam členů, do něhož zapisuje počet hlasů jednotlivých členů, název a sídlo člena, jde-li o právnickou osobu, nebo jméno a bydliště fyzické osoby, která je členem.

V nyní posuzované věci však bylo předmětem soudního přezkumu rozhodnutí odvolacího správního orgánu vydané v rámci řízení o uznání honitby, tedy za situace, že již bylo pravomocně rozhodnuto o registraci honebního společenstva. V rámci tohoto řízení se mimo jiné zkoumá, zda honební pozemky ve vlastnictví členů společenstva dosahují potřebné minimální výměry, není však žádný důvod zkoumat například otázky náležitostí podaných přihlášek, neboť z povahy věci předmětem tohoto řízení není společenstvo jako právnická osoba, ale samotná honitba. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvody pro to, aby se odchýlil od jednoznačně formulovaného závěru krajského soudu o tom, že v rámci řízení o uznání honitby nebyl prostor pro přezkoumávání přihlášek jednotlivých členů.

Stěžovatel v kasační stížnosti vyjádřil, že považuje za nevyřešenou i otázku normovaných a minimálních stavů zvěře. Namítl, že do současné doby není známo, kdo a kdy podal návrh na stanovení normovaných a minimálních stavů zvěře. Podle názoru stěžovatele za takový návrh nelze považovat onen list papíru, který se ve správním spise nachází bez opatření podacím razítkem. Stěžovateli není známo, zda takovýto návrh byl správnímu orgánu doručen a kdy, mohl být doručen kdykoli před rozhodnutím správního soudu.

Pokud pak soud konstatoval, že nebyl stanoven normovaný a minimální stav u daňka skvrnitého, kterého v souladu se stanoviskem Správy Chráněné krajinné oblasti České středohoří nelze chovat, nevycházel ze skutečného stavu věci, ani neuvedl a

neodkázal na toto konkrétní stanovisko. Ve většině ostatních honiteb Českého středohoří se daněk skvrnitý vyskytuje a loví se, což lze prokázat povolenkami k lovu.

Z odůvodnění rozsudku krajského soudu na straně 9 vyplývá opak. Krajský soud uvedl, že samotný návrh na stanovení minimálních a normovaných stavů zvěře není opatřen ve správním spise podacím razítkem. Zároveň krajský soud šetřil, že podle soupisu obsahu správního spisu byl tento dokument správnímu orgánu prvního stupně předložen v rámci nového projednávání žádosti o uznání honitby Měrunice dne 2. 8. 2010. Z takto zjištěného obsahu správního spisu a z obsahu jednotlivých písemností ve spise učinil krajský soud zcela jednoznačný logický závěr, že tento návrh byl součástí správního spisu před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (zejména s ohledem na okolnost, že na předmětný návrh odkazuje prvostupňové rozhodnutí na straně 15). Závěr krajského soudu o tom, že v tomto případě měli účastníci řízení možnost se s uvedeným dokumentem před vydáním prvostupňového rozhodnutí seznámit, proto Nejvyšší správní soud považuje za důvodný a neshledává důvod pro odlišné závěry, než ke kterým dospěl krajský soud. Nedostatek spočívající ve skutečnosti, že nelze jednoznačně stanovit okamžik podání návrhu Honebního společenstva Měrunice na stanovení minimálních a normovaných stavů zvěře, není vadou řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Nedůvodnou shledal krajský soud námitku stěžovatele, podle níž se žalovaný správní orgán nezabýval na základě prohlášení honebního starosty Honebního společenstva Měrunice Ing. V. otázkou stanovení normovaných a minimálních stavů zvěře. Na základě sdělení Ing. V., že se v předmětné honitbě nevyskytuje žádná mufloní zvěř, bylo pouze upuštěno od stanovení minimálních a normovaných stavů u mufloní zvěře. Stěžovateli lze dát za pravdu v tom, že nebyl stanoven minimální a normovaný stav u daňka skvrnitého, ovšem tento postup shledal krajský soud v souladu s § 4 písm. a) a b) vyhlášky č. 491/2002 Sb., o způsobu a stanovení minimálních a normovaných stavů zvěře a o zařazování honiteb nebo jejich částí do jakostních tříd, ve znění pozdějších předpisů, kde je stanoveno, že normativní stav se nestanovuje pro ten druh spárkaté zvěře, který se v honitbě, popřípadě na honebních pozemcích navrhovaných na uznání za honitbu nevyskytuje a jehož chov v honitbě není možný. Závěr o tom, že daňka skvrnitého v dané oblasti nelze chovat, má oporu ve spisovém materiálu, konkrétně ve stanovisku Správy Chráněné krajinné oblasti České středohoří ze dne 24. 8. 2010. Namítal-li stěžovatel, že krajský soud nevycházel ze skutečného stavu věci ani neuvedl a neodkázal na toto konkrétní stanovisko, je námitka nedůvodná a není ani zřejmé, v čem stěžovatel konkrétně shledává důvody tohoto tvrzení.

Stěžovatel namítal, že se krajský soud nevypořádal s jeho tvrzením, že napadené rozhodnutí odvolacího orgánu je přes značnou obsáhlost nepřezkoumatelné.

Za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména rozhodnutí postrádající základní zákonné náležitosti, rozhodnutí, z něhož nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo o věci rozhodnuto, rozhodnutí zkoumající správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), rozhodnutí, jehož výrok je v rozporu s odůvodněním, rozhodnutí, které vůbec

pokračování

neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné atd. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2013 – 130).

Stěžovatel nekonkretizuje, v čem by v daném případě měla nesrozumitelnost napadeného rozsudku spočívat, a obecně napadený rozsudek za nesrozumitelný ani považovat nelze. Rozsudek má všechny zákonem předpokládané náležitosti, je vymezen předmět řízení i hlediska, z nichž bylo správní rozhodnutí zkoumáno, je detailně popsán rozhodný skutkový stav a rozvedeny právní závěry z něho vyplývající výrok soudu má v důvodech oporu. V rozsudku je jasně a jednoznačně uvedeno, jak soud rozhodl o žalobě, z jakých důvodů, i jak uvážil o žalobních námitkách a žalobcových tvrzeních. Nejvyšší správní soud proto neshledal naplnění kasačního důvodu podle § 103 odstavec 1 písm. d) s. ř. s.

VI. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů neshledal důvodnou žádnou z námitek stěžovatele týkající se tvrzených vad řízení před správním orgánem a nezákonnosti rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud dále neshledal napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným či nezákonným ani neshledal vadu řízení, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V projednávané věci Nejvyšší správní soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a osoby zúčastněné na řízení – obec Hrobčice ani Honební společenstvo Měrunice - také žádnou náhradu nákladů řízení nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu